

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια κι' ἐννακόσα δέκα
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Πέμπτη τοῦ Δεκεμβρίου κι' εἰκοστή,
Μεσσίας ἐπεφάνη γεωστί.

Χίλια σήμερα μετρῶ κι' ἑκατὸν πενηνταένα,
Χριστουγέννων ἑορτὴ, κάλαντα συνειθισμένα.

Ὁ «Ρωμηὸς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
'στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο' πῆγε παραπάνω, αὖξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπῆτ' ἵα καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.

Τῶν Χριστουγέννων Σχόλη, ὅπου σχολάζουν ὅλοι.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρώτ' ἡμέρα,
νέος Μεσσίας ἔξαφνα' ξεφύτρωσ' ἐδῶ πέρα,
νέος Μεσσίας με' χαράκι,
ποῦ μᾶς ὑπόσχεται δουλειὰ
κι' ἕνα χρυσὸν αἰῶνα
σὲ τοῦτον τὸν κλαυθμῶνα.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα... ξεχάστε τὰ κακὰ σας,
νέου Μεσσία γέννησιν
καὶ κράτους ἀνακαίνισιν
θὰ πῶ' στ' ἄρχοντικά σας.

Παλιροὶ Μεσσίαι τὸν θωροῦν
καὶ κλαῖν τὸ ροιζικό τους,
καὶ δὲς τοῦ ταμπουρά θαρροῦν
κλειστοὶ στ' ἄρχοντικό τους.

Τὸν βλέπουνε καὶ νηστικαὶ
με' μάτια σὰν γαρίδα,
κι' οἰκτεῖρουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τὴν δόλια τὴν πατρίδα.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρώτ' ἡμέρα,
παλιροὶ Μεσσίαι κάθονται καὶ κοπανοῦν ἄερα,
σωτήρες ἄλλης ἐποχῆς
πένκις βαστοῦν ἀπὸ φτερό,
καὶ γράφουν τοῦτον τὸν καιρὸ
μαῦρα πρωτόκολλ' ἀποχῆς.

Τώρα δὲν ψάλλετ' εὐκλεῶς
κανεὶς Μεσσίας παλαιός,
ποῦ λόγους ἔδαπάνησε.

Κανεὶς γι' αὐτοὺς δὲν κελαιδεῖ,
ὅπου σ' ἐκεῖνο τὸ Γουδί
στρατὸς τοὺς ἐκοπάνισε.

Καλησπερούδια σας, Ρωμηοί... χαρὰ' στὸ ροιζικό σας,
νέου Μεσσία γέννησιν θὰ πῶ' στ' ἄρχοντικό σας.
Λευτέρης τοῦτος λέγεται, μιὰν ἄγκυρα σηκώνει,
κι' ὅσους ἐκεῖνος ἔχρισε τοὺς βγάλανε κορδόνι.

Ποιμένες ψάλλουν Θεσσαλῶν,
τοὺς συνοδεύουν κι' ἀγραυλοὶ
με' τὴν γλυκερὰ φλογέρα.

Κι' αἴφνης ἡ γῆ τῶν Θεσσαλῶν
ἕνας λαμπρὸς σιτοβολῶν
γίνεται πέρα πέρα.

Νέος Μεσσίας... τί χαράκι...
φεύγουν καὶ οἱ καὶ σφαφραῖς
σ' αὐτὸν ἐλπίζουν τόσος.

Καὶ λὲν λαλήματα γλυκὰ
πῶς τοῦτος τὰ γεωργικὰ
'στ' ἀλήθεια θὰ τελειώσῃ.

Μὲς' στὴν τόση ψώρα
μάγοι με' τὰ δῶρα.

Νέος σωτὴρ λαοφιλῆς.

τούς μάγους τῆς Ἀνατολῆς
τούς ὁδηγεῖ στὸν Κρητικόν.

Μεγάλοι μάγοι ξεκινοῦν
γιά τὸν Λευτέρη τώρα,
γονατιστοὶ τὸν προσκυνοῦν
καὶ τοῦ χαρίζουν δῶρα.

Μίαν τρίαῖναν τοῦ δίνουν κι' ἓνα μπουσούλι α' στὸ χέρι,
καὶ τοῦ λένε: τράβα πρίμα,
γεῖά σου, καπετὰν Λευτέρη,
ὅπου δὲν σὲ σκιάζει κύμα.

Ὁρθωνε κορμωστασιὰ
σὰν καρδοκύρτης ντοῦρα,
μέσ' στὴν φουσκοθαλασσιὰ
μὴν τὰ καταφέρεις σκοῦρα.

Πάρε ράβδον Μωϋσῆ,
κι' ἔλα χωρίσε καὶ σὺ
κύματ' ἄγρια στή μέση.

Ἔγινε μύλα κι' ἔγινε λέσσα,
κι' ἄς τουρλώνη Τούρκου φέσσα,
κι' ἄς τουρλώνη κάθε φέσι.

Τέτοια ψάλλωντας οἱ μάγοι τοῦ χαρίζουν καὶ μιὰ πάλια,
τοῦ χαρίζουν καὶ σπιρούνια,
καὶ μὲ δῶρ' ἀκόμη κι' ἄλλα
τοῦ χαρίζουν καὶ μιὰ κούνια.

Καὶ τοῦ λένε: μὲ τούτη κούνα
τὴν μεγάλη κανονέρα,
ποῦ μεγάλωσε κι' ἔτραφη
μὲ καθουρδιστὸν ἕρα,
καὶ στήν τρύπια της πατοῦνα
κάθε δανειστή της γράφει.

Μέσ' στὸν ἄμπερο καὶ μὲ τῆς
ἔλα βάλει τὴν στήν κούνα...
νὰ καὶ κάμποσα κουδούνια
νὰ κρεμάσῃς στὸ λαϊμό της.

Καὶ τοῦ δίνουνε τὴν κούνια τὸ Ρωμῆϊκο νὰ βάλῃ
μὲ τὸ φιλογερό κεφάλι,
ποῦ βάλει πολλοὺς στήν κιάψα
καὶ σ' ἐνείθισε στήν κιάψα,
καὶ κουνῶντας τὸ νὰ λέῃ:
τὸ κουνῶ κι' ἐκεῖνο κλαίει.

Γεῖά σου γεῖά σου, Ναυτικέ,
γεῖά σου, Στρατιωτικέ,
γεῖά σου καὶ μὲ τὴν πιζίδα,
γεῖά σου καὶ μὲ τὴν λεπίδα.

Γεῖά σου μέσ' στὴν ξηρά,
γεῖά σου μέσ' στὰ νερά,
γεῖά σου λέν κι' ἀπὸ τὴν Κρήτη,
ὅπου τῶν Ρωμῆων ἡ πλάσις
σὲ δοξάζει Κυβερνήτη
τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης.

Οἱ μάγοι τέτοια ψάλλωντας τὰ χέρια των κτυποῦν
καὶ μιὰ καὶ δὴ χαρούμενοι στὸν Κερκυραῖο πᾶνε.
Τὸν Θεοτόκη βρίσκοντε στρωμένο στὸ κρεβάτι
καὶ τὸ γνωστὸ πρωτόκολλο περίλυπος ἐκράτει.

Ὡσὰν ἀγγέλματα πολλοὶ
στέκουν τριγύρω σεγῆλοι
μ' αὐτὰ κατεβασμένα.

Καὶ δίχως ψίθυρον μιλάς
φύλλα πολὺκαρπης ἐλῆας
σκορπίζουν μαρμαμένα.

Κι' οἱ μάγοι τότε τραγουδοῦν τῆς δοξᾶς τῆς παλαιᾶς
καὶ τὸ παλιὸ κοπάδι,
τοῦ δίνουν καὶ μιὰ μηχανὴ νὰ στίβῃ τῆς ἐλῆας
καὶ νὰ τοῦ βγάλουν λάδι.

Κι' ἓνα σπαθὶ χαρίζουνε στὸν πρῶτον Σακαράκα,
τοῦ δίνουν καὶ μιὰ Κρητικὴ καὶ φουντωμένη βράκα,
κι' ἀσίκικα φορτώντας τὴν τῆς ἄφογας ν' ἀφήσῃ,
κι' ἔτσι κι' ἄλλοιως νὰ τὴν κουνῇ,
καὶ μὲ τὴν βράκα νὰ γενῇ
μὴ φοβέτ' ἀδιάκοπη σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Ἀπὸ τὸν Κόντε φεύγουνε καὶ πᾶν στὸν Δημητράκη,
ποῦ τοῦ Κρητὸς Πρωθυπουργοῦ τὸν τρώει τὸ σάρκι,
καὶ τοῦ δώσαν ρεπούμπλικα στραβά νὰ τὴν φορῇ
σὰν τοῦρχεται μπουρί.

Σήκω, τοῦ λένε, γρήγορα καὶ γίνε σὰν Ἡρώδης
ὠμὸς καὶ θηριώδης.

Προσπάθησε τοῦ Κρητικοῦ μπελάδες νὰ τοῦ φέρῃς,
κι' ὅσα παιδιὰ μπροστά σου βρῇς μὲ τὸνομα Λευτέρης
νὰ τὰ περάσῃς διαμπὰς ἐν στόματι μαχαίρας
ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας.

Σήκω, τοῦ λένε, γρήγορα γιατί περνοῦν ἡμέραις,
σφάζε τα, κάνε τα κιμᾶ,
καὶ νέον θρήνον τῆς Ραμᾶ
ν' ἀρχίσουν τῶν Λευτέρηδων ἡ δύστυχαις μητέρες.

Κάλαντα γιὰ ρεμούλαις, ποῦ φέρνουν ἀναγούλαις.

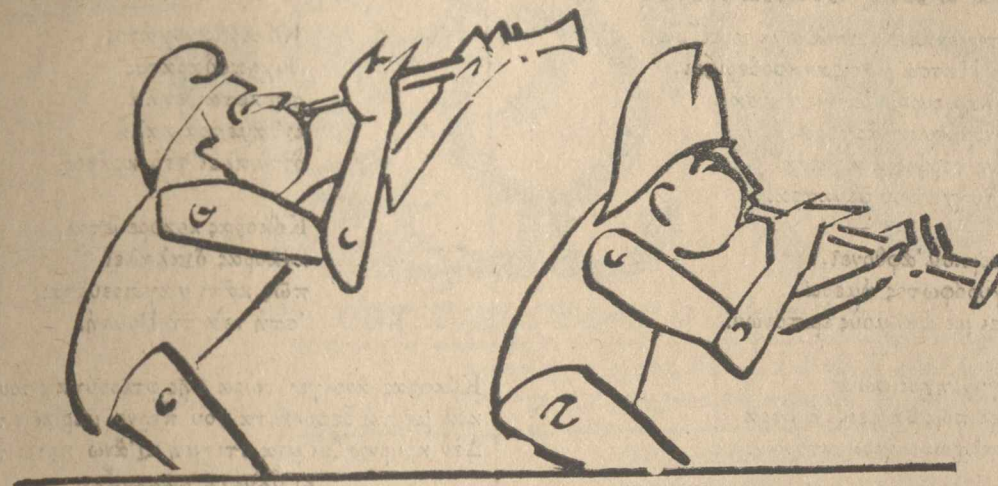
Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα...
φεύγουν οἱ μάγοι τρέχοντες καὶ κλέπουν τὸν ἄστερα,
ὅπου λαμπρὸς τοὺς ὁδηγεῖ καὶ σὲ Μεσσίας ἄλλους,
ποῦ τοὺς Ρωμῆους ἐγλύτωσαν ἀπὸ κλυδῶνων ἄλλων.

Νταούλι δυνάτ' ὀρεῖ,
χαρὰ στὸν κόσμο τούτῃ,
καὶ πᾶν στή δίκη τοῦ Σαρρεῖ
νὰ δοῦν πῶς θὰ τελειώσῃ.

Ἀκουσαν κλεψιάς κι' ἐκεῖ,
κι' ἔμαθον ἐκσπαιτικοὶ
πῶς στὸ κράτος τὸ κλεινόν,
ποῦ κινε κουβαρνταλήκια,
ἄλλοι τρῶνε τὸν σάνο,
κι' ἄλλοι τρῶνε τὰ χαλίκια.

Μέσ' ἀπὸ τὴν δίκη βγαίνουν
καὶ στήν Θέμιδα πηγαίνουν,
κι' ἄλλο δὲν ἀκοῦν ἐκεῖ παρὰ μόνον ἀνακρίσεις
γιὰ κλεψιάς, γιὰ καταχρήσεις.

Ἄλλ' ὅμως βλέπουν καὶ τραχὰ
συλληψέως ἐν ἀλματὰ
κατὰ σπαθίων ἐγκρίτων.

Μᾶς τὰ λέν οἱ δὴ τ' τρανοὶ σὲ διαπασῶν κοινή.

Καὶ κάνουν ἓνα τεμενὰ
σὲ προτομάς κι' ἀγγέλματα
κλεφτῶν ἀλησμόνητων.

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
πέρνουν ἓνα θυματῆρι,
καὶ μὲ τοῦτο θυματίζουν τόσα τῶν Ρωμῆων ἐλέη,
καὶ τῶν Δημοσίων ἔργων τὰ πολυδόξα τὰ κλέη.

Θυματίζουν τὰ χαλίκια, θυματίζουν τοὺς σκανοὺς,
θυματίζουν τὴν ρεμούλα,
καὶ καθένα φαταούλα
τῆς φυλῆς τῆς εὐγενούς.

Καὶ τέτοια ψάλλουν ἐξαλλοὶ μὲ πάθους λυγισμὸν
καὶ μὲ παροξυσμὸν:

Ἔως ἀνέκατε κλοπῆς, ὅς στίλβων ἐλλοχεύεις,
παρὰ πλανῆς πολλοὺς καὶ σὺ,
κι' ἐν μαλακαῖς Ρωμῆων χερσὶ
κι' ἀγρόταις ἐννυχεύεις.

Πλὴν ὑπερπόντιος φοιτᾷς
κι' ἐν Χατῆρ' ἡρήστων ταῖς Σχολαῖς,
κι' ὅπου τὰ βέλη σου πετᾷς
ἀμύκκας γίνονται πολλαῖς.

Δικαίῳ φρένας παρὰ σπᾶς ἀδικίας ἐπὶ λώδα,
καὶ κάνουν ὅλοι πρῶτα,
καὶ κάνουν ὅλοι δοκιμὴ
ν' ἀρπάξουν ἄλλων τὸ ψωμί.

Ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ Θεοῦ Ρωμῆς σπινῶς ἔμεινεν
ἐκ τῶν συγχρόνων ἄτρωτος, ὃ δ' ἔχων τοῦτον μέληνεν,
κι' ὅπου Ταμεῖον ὁσφρανθῇ καὶ δημοσίου πλούτη
σὰν Ἐκκτόγχιος ρίχνεται καὶ κάνει μακροβούτι.

Σὺ τρύπια διενεργεῖς,
ἔως δὲν εἰσέρῃμερος,

νικᾷ δὲ πάντοτ' ἐναργῆς
χρυσῆς ρεμούλας ἡμερος.

Σὲ ξένων κινδρῶν
τοὺς τοίχους σκλύνεις,
καὶ χεῖρας ἀνδρῶν
συχνὰ μεγαλύνεις.

Ἀρπάξεις καὶ ζῶα, γαϊδούρια, μουλάρια,
κατσίκαις, κριάρια,
κι' ἀνέκητον σ' ὄλους ἐμπνέεις ροπήν
πρὸς μίαν ἐμψύχων κι' ἀψύχων κλοπήν.

Καὶ κλέπτουσα παίζει
Θεὸς Ἀφροδίτα,
καὶ στρώνει τραπέζι
μὲ κλεφτικὴ πηττα.

Μᾶς νέας Ἀφροδίτης κατετάξεν υἱὸς
τοὺς Ρωμῆους τοὺς ἐρωτύλους,
καὶ στοὺς ξένους τοὺς δακτύλους
δείχνει φοβεροὺς τοὺς ντόπιους πολυδάκτυλος ἦως.

Καὶ πάλ' οἱ ντόπιοι δακτύλοι σπινῶνται θοάσας,
ποῦ τροβαδούρων ἐθνικῶν τοὺς ἔχει ψαλὴ ῥίμα,
κι' ἄδιδον κι' ἀθάνατον ἐπὶ πλακῶς χρυσῆς
τοῦ μαχαίρου Κότταρη λαζαρέτα τὸ ῥήμα.

Ἐρωτ' ἀνέκητον κλοπῆς,
ἔρωτ' ἀκκαμαχῆτον,
τὸν ψάλλουν ἐκ παλαιῆς
τρίτοντες τὸ στομάχι των.

Ὁ Κότταρης τοὺς συγκινεῖ,
καὶ τὸ τρενὸ τοῦ μνήμα
πρωτεύει μὲς στὰ πρῶτα.

Ὁποῖος ποτὲ δὲν λησμονεῖ
τοῦ Κότταρη τὸ ῥήμα
περνᾷ ζωὴ καὶ κότα.

Ῥυμνος ἀργύρων περισσῶν μὲ μὲν κοινὴ διαπασῶν.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, Χριστόψωμο μυρίζει...
τὸ φέσι τοῦ Σεφεκέτ Πασσᾶ μᾶς ξαναφοβερίζει,
καὶ πλημμυροῦν' στὴν ἀγορὰ
τόσα νομίσματα ἀργυρᾶ,
μεγάλῃ τέρψις καὶ χαρὰ
κάθε συγχρόνου φουκαρᾶ.

Νέον νόμισμ' ἀφθονεῖ,
κι' ἀργυρόφωτος ἡμέρα
λάμπει μὲ ψαλμούς ἐμπόρων.

Κι' ἀργυρόρηχος φωνὴ
σκουίζει πῶς θὰ λείψ' ἡ λέρᾳ
τῶν παλῶν λιμοκοντόρων.

Πᾶνε κι' οἱ λιμοκοντόροι, γίνονται κι' αὐτοὶ θυσία
μαζὶ μ' ὅλα τὰ παλῶν,
ὄντως ἐποχὴ πλουσία
μὲς' στοῦ πλούτου τὴν φωλιά.

Πληθὸς νέων νομισμάτων
'στὴν κοιτίδα τῶν χρημάτων
καὶ τῶν πόθων τῶν ἀπείρων.

Ἀργυρὸς λαμποκοπᾷ
καί' στὴν ὄρασιν κτυπᾷ
τῶν Ρωμῶν τῶν ἀναργύρων.

Τώρα γέλως ἀργυροῦς
'στοὺς εὐδαίμονας καιροὺς,
καὶ μονέδας ἀργυρᾶς ἀσημένιο πανηγύρι,
τώρα λένε κι' οἱ Ρωμηοὶ πῶς τὸν ἔχουν τὸν Ἀργύρη.

Νέα Χριστοῦγενν' ἀργυρᾶ σὲ τοῦτον τὸν κλαυθμῶνα,
καὶ διατρέχουν οἱ Ρωμηοὶ τὸν ἀργυροῦν αἰῶνα,
ποῦ πάντα σὰν λαγωνικὰ φερμάρουνε τὰργύρια
κι' αὐτὰ μονάχα φάρμακα νομίζονται σωτήρια.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα μετ' ἀργυρῶν στεφάνων,
κι' ἕνας χορὸς ὁργάνων
μίαν κοινὴν διαπασῶν ἔχει' στὴ μουσικὴ του,
καὶ μόν' ὁ ταμπουρᾶς κρατεῖ διαπασῶν δίκῃ του.

Ὁ τρανὸς πετεινός.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, Χριστόψωμο μυρίζει,
τὸ φέσι τοῦ Σεφεκέτ Πασσᾶ μᾶς ξαναφοβερίζει,
κι' ἕνας βραθάκος καὶ τρανὸς
τοῦ Τσιτσοπούλου πετεινός
δύο Μινίστρος ἐνοχλεῖ μὲ τὰ ξεφωνητά του,
καὶ θέμα γίνεται κι' αὐτὸς τοῦ κάθε διπλωμάτου.

Ἄλλο καὶ τοῦτο ξαφνικό,
κικιρικί, κοκορικό.
Τί συφορέλια ξαφνική!..
κοκορικό, κικιρικί.

Κόκορας ἐλάλησε,
καὶ Βουλγάρου ζάλισε
κι' Αὐστρούγγρου νοῦ.

Δρὸ Μινίστρα' θύμωσαν
καὶ τὸ στόμα, φίμωσαν
κάθε πετεινοῦ.

Γιὰ τοῦτον τὸν ἐρατεινὸ
τοῦ Τσιτσοπούλου πετεινό.

ποῦ δρὸ Μινίστρος ἐνοχλεῖ,
κουβέντα γίνεται σαχλή.

Κόκορας νυχάτος,
νυχτοποδαράτος,
στέκεται ψιλά,
κι' ἄμετρα καλὰ
διαλαλεῖ' στὸ κράτος.

Κόκορας κοκορεύεται,
κόκορας διαλαλεῖ
πῶς καὶ μαγειρεύεται
'στὴ νέα τῇ Βουλῇ.

Κόκορας ἀνοίγει τώρα τῆς φτερούγαις του πλατεῖα
καὶ μὲ τὰ ξεφωνητά του πέρνει μερικῶν ταῦτια.
Δὲν κουρνιάζει μὴ στιγμὴ κι' ἄνω κάτω τριγυρίζει
κι' ὅλοσιν κακαρίζει.

Κόκορας ἀπὸ τὴν Κρήτη
χίλια δρὸ καλὰ κηρύττει,
κι' ἔφερε σὲ στενοχώρια
τὰ παλῶν μᾶς τὰ κοκόρια.

Καὶ χυμοῦνε μὲ μπουρί
νὰ τοῦ φᾶνε τὸ λειρί,
νὰ τοῦ βγάλουνε τὰ μάτια,
νὰ τὸν κάνουνε κορμάτια.

Κάθε κόκορας ἀρχαῖος,
ποῦ' κακαρίζει τυχαίως,
καὶ καθένας φωνασκός,
ποῦ φουσκόνει σὰν ἀσκός,
σκουίζει τώρα ζαρωμένος:
κλάψετε τὸ ροιζικό μας!..
κόκορας ἐμπῆκε ξένος
'στὸ κοτέτσι τὸ δικό μας.

Ξένος ἦλθε Σαντεκλαῖρ
καὶ μᾶς πῆρε τὴν πρωτεῖα,
καὶ μὲ τόσα λέρ μπαλέρ
μᾶς ξεκούφανε ταῦτια.

Κάθε κόκορας ἀρχαῖος, ποῦ κορδόνεσαι σὰν πρῶτα,
μὲ τὸν κόκορα τῆς Κρήτης βλέπει τὴν Ἀρχὴ τὴν κότα,
καὶ μαζεύει τὰ φτερά
καὶ φωνάζει θλιδέραι:

Ἀχ! κότα μου, κοτούλα μου,
χρυσὴ πουλακιδούλα μου,
καὶ ποῦ' ἡ καρδούλα μου.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, στὴν πλάσι τὴν πανόρα...
χαρὰ τῆς, ποῦ τὴν χαρετοῦν Ἀπλὴς Βουλῆς κοκόρια,
Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, χαροῖτε δίχως ἐνοχλαῖς,
δῶστε κι' ἐμᾶς τὸν κόπο μας δεκαράις ἀσημεναῖς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Σύλλογος τῶν Κυριῶν διὰ τὰς ἐργασίας,
ἀπὸ καμπόσας συγκείμενος τοῦ Πειραιῶς κυρίας,
κι' ἀπὸ τῶν πάντοτε μαχθῶν μετὰ πολλῶν φροντίδων
ὕπερ ἀνακουφίσεως τοσούτων ἐργασιῶν,
αὐτὸς ὁ φιλανθρωπὸς δρῶν μὲ νοῦν ἐπανειστέον
δίδει τὴν αὐριαν χορὸν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀγχαῖον,
κι' ἐλπίζει πῶς θ' ἀνταμειφθῶν προσπάθειά του τόσαι,
καὶ κόσμος θάναϊ πᾶσιπολιν, πατεῖς μὲ καὶ πατῶ σε.

Εἰς τὴν Νέαν τὴν Ὑόρην λειτουργεῖ μὲ τάξιν ἡδὴ
ἐφημεριδοπωλετὸν τοῦ Κωστή Καρκατῆ, γλῆδης,
ποῦ χει ζῆλον ἐργασίας καὶ τοῦ κόβει τὸ κεφάλι...
ἀσθμὸς σαρανταπέντε, Μεδισὸν ὁδὸς μεγάλη.